

Ξεμπουκάρω

Ξεμπουκάρω κ. **Ξεμπουκαίρω**, ρ. [<ξε- + μπουκάρω]. **1.** κάνω ξαφνική και ορμητική εμφάνιση, ιδίως βγαίνοντας από έναν κλειστό χώρο: «ξεμπούκαρε απ' το σπίτι του για να διώξει τα παιδιά που έπαιζαν κάτω απ' το παράθυρό του και δεν τον άφηναν να κοιμηθεί». **2.** βγαίνω από έναν κλειστό χώρο και, κατ' επέκταση, αποφυλακίζομαι: «θέλω πέντε μήνες για να ξεμπουκάρω». (Λαϊκό τραγούδι: *τώρα που 'χω ξεμπουκάρει μέσ' απ' το Γεντί-κουλέ, γέμωσε τον αργιλέ μας να φουμάrouμε, καλέ*). **3.** βρίσκω διέξοδο από έναν κλειστό χώρο: «τους είχαν στήσει αθέατοι μπλόκο και μόλις ξεμπούκαραν, τους μπαγλάρωσαν». **4.** βγαίνω ορμητικά από κάπου: «μόλις τέλειωσε το ματς, άρχισαν να ξεμπουκάρουν οι φίλαθλοι απ' τις εξόδους του γηπέδου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας